

сегна да вземе торбата и мотиката, що стоеха сложени отпреде ѝ.

— Ами Тошка да ти доведе ли, тате? — запита тя свекъра си.

— Защо ми е тукъ!... Чувамъ, искалъ го вуйчо му за ратай... Дете, каква работа ще му завърши, ама като го искалъ, прати го...

Снаха му се замисли.

— Ратай!... да бѣ живѣ баща му, беки не би било тѣй, но... промълви едва чуто тя. И следъ кратко бавене приметна торба на рамо, взе мотиката и чевръсто защапа по витата пжтека, прострена надолу всрѣдъ буйнитѣ лозя.

Стареца я изпрати съ тжженъ погледъ.

Вдовица съ две невръстни деца е останала обвесена на пждарскитѣ му плещи. Какво той ще имъ остави? — Пждарска тояга!... Да вървятъ ратаи, да се учатъ на чуждѣ хлѣбъ, пакъ всѣки съ своя късметъ... Той сбута огъня, и гърнето съ боба усилено закърка. Отъ кжде гората, извита като вѣнецъ надъ самитѣ лозя, лѣхна свѣжа прохлада и буренътъ около колибата невнятно зашумѣ... Изъ ближнитѣ ливади, долетѣха гласове на закъснѣли воловарчета и мукане на разтиренъ добитъкъ.

Дѣдо Кънчо се заслуша.

— Ще бѣлѣе глава тази нощъ — промълви той ядовито.

И счумри вежди, пакъ стана и притаи дѣхъ повторно.

Гласовѣтъ сѣ тѣй ечаха въ пространнитѣ ливади, изгубени въ мрачавината и потулени задъ клонетѣ на стволести дървета. По-наблизо нѣкжде се счуха рижане на коне и звѣкане на конски букаи.

— Оня халостникъ, съ бѣлия конъ, пакъ ще е